

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การพัฒนาบุคคลให้มีความรู้ความสามารถที่จะออกไปใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างดีและมีความสุขจำเป็นจะต้องส่งเสริมให้คนมีการศึกษา แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554) ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนจุดเน้นในการพัฒนาคุณภาพคนในสังคมไทย ให้มีคุณธรรมและมีความรอบรู้อย่างเท่าทัน มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และศีลธรรม สามารถก้าวทันการเปลี่ยนแปลงเพื่อนำไปสู่สังคมฐานความรู้ได้อย่างมั่นคง แนวการพัฒนาคนดังกล่าวมุ่งเตรียมเด็กและเยาวชนให้มีพื้นฐานจิตใจที่ดีงาม มีจิตสาธารณะ พร้อมทั้งมีสมรรถนะ ทักษะและความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิต อันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศแบบยั่งยืน (สภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2549) ซึ่งแนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนของชาติเข้าสู่โลกยุคศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งส่งเสริมผู้เรียนมีคุณธรรม รักความเป็นไทย ให้มีทักษะการคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ มีทักษะด้านเทคโนโลยี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมโลกได้อย่างสันติ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2552 : 2)

นาฏศิลป์และดนตรีเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่า ที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ทุกยุคทุกสมัยและยังเป็นส่วนหนึ่ง que แสดงถึงเอกลักษณ์และเกียรติภูมิของชาติ (กรมศิลปากร. 2546 ก : 85) นาฏศิลป์ไทย เป็นวิชาชีพแขนงหนึ่งที่มีความสำคัญต่อประเทศชาติอย่างมาก เป็นศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ มีคุณค่าถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมไทย เช่นเดียวกับมรดกวัฒนธรรมอื่นๆ เช่น ภาษา การแต่งกาย วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ อาหารและขนบธรรมเนียมประเพณี ประวัติความเป็นมาของนาฏศิลป์ คือ ประวัติความเป็นมาของชาติ บ้านเมือง สังคม ชุมชน และประวัติความเป็นมาของมนุษย์ในสิ่งแวดล้อมนั้น ๆ ด้วยเช่นกัน สังคม ชุมชน และมนุษย์มีวิวัฒนาการมาเช่นไร นาฏศิลป์ก็มีวิวัฒนาการตามมาเช่นนั้น (สมพงษ์ สิงหะพล. 2542 : 439) นาฏศิลป์ไทยมีลักษณะเด่นเฉพาะตัว มีความประณีตละเอียดและงดงามตามแบบไทย ซึ่งได้สืบทอดกันมาช้านาน ดังมีหลักฐานจากหลักศิลาจารึกสมัยสุโขทัยในตอนหนึ่งว่า “ย่อมนเรียง ขันหมาก บูชาฟิลม ระบาย รำเต้น เล่นทุกวัน” นอกจากนั้นใน

หนังสือไตรภูมิพระร่วง บางตอนกล่าวว่า “บ้างเดินบ้างรำ บ้างฟ้อนรำ บันลือเพลง ดุริยดนตรี” (อมรา กล้าเจริญ. 2526 : 8) แต่นาฏศิลป์มีความคงทนน้อยมาก เมื่อเทียบกับศิลปะทางด้านวัตถุ เช่นวรรณกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม เนื่องจากนาฏศิลป์ถือว่าเป็นศิลปะที่ไม่มีรูปร่าง เป็นเพียงลีลาของผู้ประดิษฐ์ ต้องอาศัยการถ่ายทอดให้กันและกัน ซึ่งจำเป็นต้องมี “หลักวิชา” ที่เป็นแบบแผนสืบทอดไว้ มิฉะนั้นจะทำให้เกิดการพัฒนาไปโดยผิดพลาดจากเค้าโครงเดิม (แบบแผนเดิม) จนเลิกรูปไป ดังนั้นจึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญ ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสาระนาฏศิลป์ เพื่อให้คนไทยได้ตระหนักต่อการอนุรักษ์ สืบทอดศิลปะทางด้านนาฏศิลป์ และจัดระเบียบแบบแผนของนาฏศิลป์ให้มีความงดงามยิ่งขึ้น (เรณู โกศินานนท์. 2545 : 3-4)

นาฏศิลป์เป็นสาระหนึ่งในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ซึ่งได้จัดให้เด็กทุกคนทุกระดับช่วงชั้นได้เรียน เนื่องจากนาฏศิลป์เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นการเคลื่อนไหวในอิริยาบถต่างๆ การแสดงออกทางอารมณ์ต่างๆ ล้วนแล้วแต่เป็นท่าทางที่เลียนแบบธรรมชาติของมนุษย์ การเรียนนาฏศิลป์ จึงมีจุดประสงค์เพื่อให้เด็กกล้าแสดงออก มีทักษะในการเคลื่อนไหวร่างกายและเกิดความสุขสนุกสนานสิ่งจำเป็นในการเรียนนาฏศิลป์ คือ กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ เพราะเป็นวิชาที่ว่าด้วยการแสดงออก การเรียนในชั้นเรียนผู้เรียนจะต้องนำความรู้ความสามารถมาประยุกต์ใช้ในการแสดงและแก้ปัญหา การที่ผู้เรียนได้สร้างสรรค์ผลงานด้วยตนเองจากความรู้ ความสามารถที่มีอยู่อย่างเต็มที่ ผู้เรียนจะเกิดความรู้สึกภูมิใจ ตระหนักในคุณค่าและมีความมั่นใจในตนเองยิ่งขึ้นทักษะเหล่านี้หากได้รับการปลูกฝังอย่างต่อเนื่อง จนมีความสามารถในระดับหนึ่งผู้เรียนก็จะสามารถนำมาใช้ในชีวิตจริงได้(กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2547 : 1-4)

การสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติมุ่งหวังให้ผู้เรียน คิดเป็น แก้ปัญหาเป็น และมีจิตใจที่ดีงามแล้ว ทักษะปฏิบัติยังเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความคล่องแคล่วในการเคลื่อนไหวร่างกาย ความสามารถในการใช้ทักษะส่วนต่างๆ หรือความสามารถในการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมที่เห็นได้เด่นชัดว่าทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะ ได้แก่ ความสามารถในการทำสิ่งต่างๆ ได้ อย่างคล่องแคล่ว เช่นการฟ้อนรำ การเขียน การวาดภาพ การพิมพ์ดีด การร้องเพลง การปั้น การแกะสลัก การออกกำลังกาย หรือกิจกรรมทางพลศึกษาเป็นต้น นอกจากจะมีความสามารถในการทำกิจกรรมได้อย่างคล่องแคล่วแล้ว การที่คนเราสามารถทำงานได้เร็วขึ้น ทำได้ถูกต้องมากขึ้น ผิดพลาดน้อยลง จะทำให้ได้สวยงามมากขึ้นและปลอดภัย ก็ถือว่าเป็นผู้มีทักษะปฏิบัติทั้งสิ้น (ชาญชัย และพวงเพ็ญ อินทรประวัตติ. 2534 : 123-129)กรมวิชาการ กระทรวง

ศึกษาธิการได้จัดลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้ทางด้านทักษะปฏิบัติไว้ 6 ขั้นตอน โดยเริ่มต้นจากการรับรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบของนาฏศิลป์ ที่จะฝึกปฏิบัติเสียก่อนไปจนถึงการสร้างสรรค์ ลำดับขั้นดังกล่าว ได้แก่ การรับรู้รูปแบบ ทำตามแบบ ปฏิบัติได้เอง ปฏิบัติได้อย่างชำนาญ การประยุกต์และการสร้างสรรค์ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2547 : 11) เดวีส์ (Davies. 1971 : 50-56) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อยๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อยๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น(ทิสนา แคมมณี. 2553 : 246-248)

แต่จากผลการประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษา รอบสอง ของโรงเรียนนาฏนุ ประชาสรรพ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 พบว่า มาตรฐานด้านผู้เรียน มาตรฐานที่ 5 ผู้เรียนมีความรู้และทักษะที่จำเป็นตามหลักสูตร ผลการประเมินอยู่ในระดับ “พอใช้”(โรงเรียนนาฏนุประชาสรรพ์. 2552 : 37) ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ครูทุกคนต้องร่วมกันรับผิดชอบ ปรับปรุงให้อยู่ในระดับ “ดีหรือดีมาก” ซึ่งครูทุกคนควรตระหนักในทุกระดับการศึกษา โดยเฉพาะกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักทฤษฎีพัฒนาการของอีริกสัน(Erickson. 1998 : 152-156) เป็นวัยที่สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนได้ดี เป็นวัยที่กำลังต้องการแสดงออกทางความคิด ชอบสำรวจค้นคว้าด้วยตนเอง และยังอยู่ในวัยที่สามารถพัฒนาจากการฝึกฝนกิจกรรมประเภททักษะได้ดี(ทิสนา แคมมณี. 2553 : 130-131) ตามทฤษฎีพัฒนาการของเพียเจต์ (Piaget. 1972 : 1-12) เด็กในวัยนี้มีการพัฒนาการในการใช้ความคิดในเชิงที่เป็นรูปธรรม สามารถคิดโดยใช้เหตุผล คิดย้อนกลับได้ และยังรู้จักคิดในเชิงสัมพันธ์อีกด้วย(ทิสนา แคมมณี. 2553 : 64-66) การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นลำดับขั้น ทำให้สามารถพัฒนาทักษะการปฏิบัติงาน พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ จึงทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ดีและรวดเร็ว(สมจิตร ศรีหาวงษ์. 2553 : 95-97) กิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดของซิมป์สัน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ กล้าที่จะแสดงออก และให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรม ส่งผลให้พฤติกรรมทางด้าน การเรียนของนักเรียนสูงขึ้น(จันทร์เพ็ญ ภัทรมานนท์. 2553 : 118-120)

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ เรื่องราวมาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในวัยที่สามารถเรียนรู้ได้ดี มีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง โดยเน้นการเรียนการสอนในเรื่องรูปแบบที่เป็นพื้นฐานในการปฏิบัตินาฏศิลป์ไปจนถึงการที่

ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอน ทำให้สามารถพัฒนาทักษะการปฏิบัติทำรำ และยังเป็นการจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ประดิษฐ์ผลงานด้านศิลปะได้ ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการปฏิบัติทำรำวงมาตรฐาน และนำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนา ปรับปรุงและแก้ไขปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ เรื่อง รำวงมาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ(นาฏศิลป์) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ เรื่อง รำวงมาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ(นาฏศิลป์) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง รำวงมาตรฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนกับหลังเรียน
4. เพื่อศึกษาความสามารถในการปฏิบัติการขับร้องและทำรำหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติเรื่อง รำวงมาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ(นาฏศิลป์) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
5. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ เรื่อง รำวงมาตรฐานหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนนาถนุประชาสรรค์ อำเภอนาถนุ จังหวัดมหาสารคาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 จำนวน 6 ห้องเรียนที่จัดนักเรียนเข้าห้องเรียนแบบคละความสามารถ มีจำนวนนักเรียนรวมทั้งสิ้น 257 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 /ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554
โรงเรียนนาฏนุเคราะห์ประชาสรรค์อำเภอนาฏน จังหวัดมหาสารคาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษาเขต 26 จำนวน 40 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random
Sampling) โดยวิธีการใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติเรื่อง
ร่วางมาตรฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.2 ความสามารถในการปฏิบัติการขับร้องและทำรำ

2.2.3 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มาตรฐานที่ ศ 3.1 ตัวชี้วัดที่ 1, 2 และ 3 จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง ร่วางมาตรฐานซึ่งมีเนื้อหาดังนี้คือ

3.1 ประวัติความเป็นมาร่วางมาตรฐาน

3.2 เพลงงามแสงเดือน

3.3 เพลงชาวไทย

3.4 เพลงรำซิมารำ

3.5 เพลงคืนเดือนหงาย

3.6 เพลงดอกไม้ของชาติ

4. สถานที่

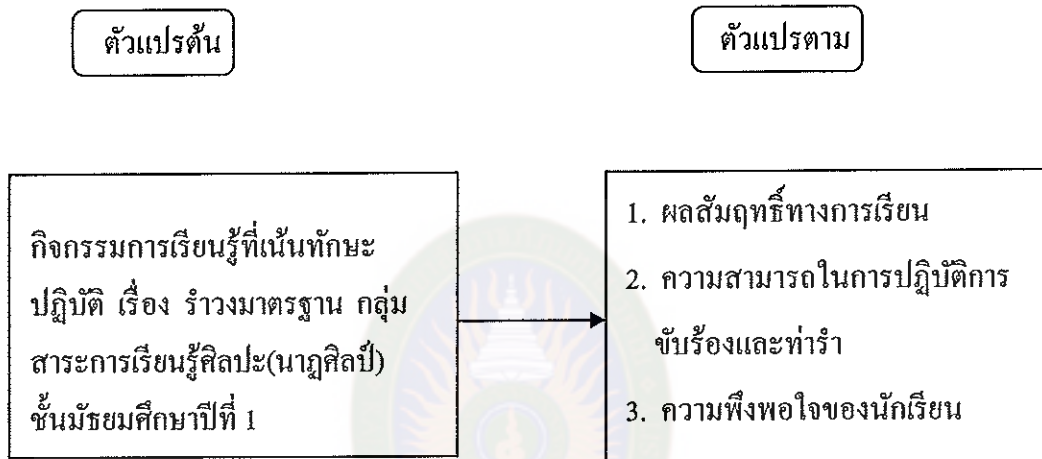
โรงเรียนนาฏนุเคราะห์ประชาสรรค์อำเภอนาฏน จังหวัดมหาสารคาม สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26

5. ระยะเวลา

ระยะเวลาในการดำเนินวิจัย คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 6
สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 2 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง ไม่รวมสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
(ตั้งแต่วันที่ 24 ม.ค.–28 ก.พ. 2555)

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับ การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ เรื่อง รวบรวมมาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติหมายถึง ขั้นตอนของการเรียนรู้ ทางด้านทักษะปฏิบัติ 6 ขั้นตอนของกระทรวงศึกษาธิการ โดยเริ่มจากระดับของการรับรู้รูปแบบไปจนถึงระดับการสร้างสรรค์ตามลำดับขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 รับรู้รูปแบบ เป็นขั้นพื้นฐานของการปฏิบัติ และเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญสำหรับผู้เรียนโดยเริ่มจากการให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบของนาฏศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจพื้นฐานของการปฏิบัตินาฏศิลป์ ที่ผู้เรียนจะฝึกปฏิบัติก่อน

ขั้นที่ 2 ทำตามแบบ เมื่อผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในรูปแบบ และพื้นฐานทางนาฏศิลป์แล้ว โดยที่มีครูผู้สอนเป็นต้นแบบหลัก ให้ผู้เรียนเลียนแบบ และปฏิบัติตามทีละขั้นตอน เริ่มฝึกจากการฝึกหัดทำพื้นฐานคือ ทำนาฏยศัพท์และภาษาทำนาฏศิลป์ก่อน ตั้งแต่ต้นไปทีละท่า แล้วจึงให้ผู้เรียนฝึกหัดรำตาม ตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกอย่างต่อเนื่อง

ขั้นที่ 3 ปฏิบัติได้เอง หลังจากที่ผู้เรียน ได้ฝึกหัดทักษะตามผู้สอนแล้วผู้เรียน ไปฝึกหัดเพิ่มเติมจนในที่สุดสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง

ขั้นที่ 4 ปฏิบัติได้อย่างชำนาญเมื่อผู้เรียนปฏิบัติทำซ้ำได้ อย่างชำนาญ และมีทักษะมากขึ้น สามารถปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการรำของตนเองและแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในการปฏิบัติทำซ้ำได้ พร้อมทั้งมีลีลาทำรำที่อ่อนช้อย สวยงาม และรำได้ด้วยความมั่นใจ

ขั้นที่ 5 การประยุกต์ เมื่อผู้เรียนมีความชำนาญและทักษะมากขึ้นก็สามารถนำความรู้ และประสบการณ์ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการปรับปรุง และพัฒนาการรำของตนเอง สามารถนำหลักการไปใช้ในการแสดงและในชีวิตประจำวันได้

ขั้นที่ 6 การสร้างสรรค์ ผู้เรียนสามารถนำหลักวิชาทางนาฏศิลป์ไปสร้างสรรค์ผลงานการแสดงให้สอดคล้องกับลักษณะของวัฒนธรรมท้องถิ่น และประดิษฐ์ผลงานด้านศิลปะของตนเองได้

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบ เรื่อง รำวงมาตรฐานก่อนและหลังเรียน ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติวัดได้โดยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบทดสอบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

3. ความสามารถในการปฏิบัติการขับร้องและทำรำหมายถึง คะแนนของผู้เรียนที่ได้จากการปฏิบัติการขับร้องและปฏิบัติทำรำรำวงมาตรฐานหลังเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติประเมินได้โดยแบบประเมินความสามารถในการปฏิบัติการขับร้องและแบบประเมินความสามารถในการปฏิบัติทำรำเป็นแบบรูบริกสกอร์ (Rubric Score) มี 5 ระดับจำนวน 4 ข้อ

4. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้หมายถึง ผลของการจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องรำวงมาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ถึงระดับเกณฑ์ที่คาดหวังไว้ ดังนี้

เกณฑ์ 80 ตัวแรก (E_1) ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทดสอบย่อยประจำแผนการจัดการเรียนรู้ระหว่างเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

เกณฑ์ 80 ตัวหลัง (E_2) ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังจากเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

5. ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติเรื่อง รำวงมาตรฐาน

6. รำวงมาตรฐานหมายถึงการเล่นของชาวบ้านชนิดหนึ่งเดิมเรียกว่า “รำโทน” ต่อมากรมศิลปากรได้ปรับปรุง โดยแต่งเนื้อร้องและทำนอง ตลอดจนการนำท่ารำแม่บทของ นาฏศิลป์ไทย ซึ่งเป็นมาตรฐานมาสอดคล้องไว้ กำหนดเป็นแบบแผนว่าทำรำนี้ต้องใช้เพลงนี้ เท่านั้น การรำวงผู้แสดงจะต้องรำเป็นคู่ๆ เดินไปตามวง จึงเรียกว่า “รำวงมาตรฐาน”

7. ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกของผู้เรียนที่ชื่นชอบในการเรียน เต็มใจและกระตือรือร้นที่จะปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติในเชิงบวก และต้องการปฏิบัติกิจกรรมนั้นๆ อย่างต่อเนื่องจนบรรลุผลสำเร็จ ซึ่งสามารถประเมิน โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า จำนวน 20 ข้อ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติรำวงมาตรฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุมาตรฐานการเรียนรู้
2. นักเรียนสามารถปฏิบัติและแสดงรำวงมาตรฐานได้
3. สถานศึกษาได้ข้อมูลสารสนเทศ ที่จะใช้เป็นแนวทางให้ครูและผู้เกี่ยวข้อง เลือกไปใช้ในวิชาอื่นๆ
4. ผลจากการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน ให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ มีเจตคติที่ดีและมีทักษะในการปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ ได้ดียิ่งขึ้น
5. เป็นแนวทางการปรับปรุงบุคลิกภาพของนักเรียน สามารถนำความรู้ไปจัดการแสดงตามที่ต้องการได้ รวมทั้งเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพด้านการแสดงต่อไป